

Nu după multă vreme, Lynch se întoarse de la bucătărie cu o tavă mică de argint pe care erau două ceșcuțe de espresso, lingurițe și un vas de argint cu zahăr. Azi, remarcă el, purta o pereche de jeansi care nu văzuseră niciodată lumina Americii și o altă pereche de cizme, de data aceasta maro-roșcat închis. Câte o culoare pentru fiecare zi a săptămânii? Ce anume îl enerva în așa hal la această femeie? Faptul că era o străină care îi vorbea limba la fel de bine ca și el și care locuia într-o casă la care el n-ar fi putut spera vreodată?

Îi așeză ceașca în față și el îi mulțumi, așteptând-o să ia loc de cealaltă parte a mesei. Se oferă să pună zahăr și în a doua ceașcă, însă femeia clătină din cap, refuzând. Își puse două cubulețe în ceașca lui și se lăsă pe spătarul sofalei.

— Tocmai m-am întors de la San Michele, spuse el în semn de introducere. Cauza decesului este cianura.

Ea duse ceașca la buze și sorbi.

— A fost pusă în cafea.

Puse ceașca înapoi pe farfurioară și le așeză pe amândouă pe masă.

Flavia Petrelli ridică privirea de la partitură, însă nu ea, ci cealaltă vorbi:

— Atunci cel puțin s-a petrecut repede. Ce amabil din partea cui o fi făcut asta! Se întoarse către prietena ei. Tu voiai cafea, Flavia?

Brunetti se gândi că e puțin cam prea teatrală, dar o ignoră și puse întrebarea pe care aceasta clar dorise să o anticipeze cu remarcă ei:

— Să înțeleg că nu vă plăcea maestrul, domnișoară Lynch?

— Nu, răspunse uitându-se țintă la el. Nu îl plăceam și nici el nu mă plăcea pe mine.

— Există vreun motiv anume?

Flutură din mână în semn că nu conta.

— Nu eram de acord în privința multor lucruri. Asta, presupuse el, trebuie să fi fost un motiv suficient.

Se întoarse către Petrelli.

— Și relația dumneavoastră cu maestrul era diferită de cea a prietenei dumneavoastră?

Închise partitura și o așeză cu grijă la picioare înainte de a răspunde:

— Da, era. Helmut și cu mine întotdeauna am lucrat bine împreună. Aveam un respect profund unul pentru celălalt, pe plan profesional.

— Și pe plan personal?

— Și pe plan personal, desigur, răspunse ea repede. Dar relația noastră era în primul rând profesională.

— Dacă îmi permiteți, ce sentimente aveți față de el?

Chiar dacă era pregătită pentru această întrebare, nu părea totuși că o agreează. Se foia pe scaun și Brunetti a fost izbit de cât de clar lăsa să se vadă că o deranjează întrebarea. Citea despre ea de ani de zile și știa că e o actriță bună. Dacă ar avea ceva de ascuns despre relația ei cu Wellauer, ar ști cum să o facă. N-ar sta acolo ca o școlăriță agitată, când este întrebată despre primul ei prieten.

Brunetti lăsa să persiste tăcerea, omițând intenționat să repete întrebarea. În cele din urmă, aceasta răspunse cu oarecare reticență:

— Nu îmi plăcea de el.

Când văzu că nu mai adaugă nimic, Brunetti spuse:

— Dacă îmi permiteți să repet întrebarea pe care i-am adresat-o și domnișoarei Lynch, aveți vreun motiv anume?

Ce politicoși suntem unii cu alții, își zise el. Bătrânul zace de cealaltă parte a lagunei, rece și golit de măruntaie, și noi stăm aici prinși în gramatica poliției – când cu condiționale, când cu conjunctive. Ați fi amabilă să-mi spuneți? Ați putea, vă rog, să-mi spuneți? Pentru o clipă, își dori să fie înapoi la Napoli, unde petrecuse acei ani îngrozitori având de-a face cu oameni care ignorau subtilitățile cuvintelor și răspundeau numai la șuturi și lovituri.

Signora Petrelli îl întrerupse din visare, spunând:

— Nu aveam un motiv anume. Pur și simplu era *antipatico*.

Ah, se gândi Brunetti, auzind din nou acest cuvânt, asta sună mult mai bine decât orice subtilitate gramaticală. Scoate pur și simplu din pălărie această explicație pentru orice divergență, că cineva este *antipatico*, că nu s-a găsit nici o modalitate amabilă de comunicare între oameni și totul trebuie să devină clar în mod miraculos. Era un răspuns vag, insuficient, dar se părea că unul mai bun nu avea să capete.

— Și sentimentul era reciproc? întrebă impasibil. Maestrul găsisese și el la dumneavoastră ceva care să nu-i placă?

Femeia aruncă o privire spre Brett Lynch, care din nou sorbea din cafea. Dacă își comunicaseră ceva din priviri, Brunetti nu remarcase.

În cele din urmă, ca și cum ar fi fost nemulțumită de rolul pe care îl juca, Petrelli își ridică o mână cu palma întinsă într-un gest pe care el îl recunoscuse dintr-o fotografie publicitară a acesteia pentru rolul Normei, apărută în ziarele din dimineața aceea. Cu un gest teatral, mătură aerul cu mâna și spuse:

— *Basta*. Ajunge cu toate astea.

Brunetti rămase fascinat de schimbare, căci gestul îi ștersese ani întregi de pe chip. Femeia se ridică în picioare; trăsăturile ei își pierduseră rigiditatea.

Se întoarse către Brunetti.

— Sigur veți auzi despre asta mai devreme sau mai târziu, așa că mai bine vă spun eu. Auzi un zgomot ușor de porțelan ciocnindu-se când cealaltă femeie lăasă farfurioara jos pe masă, dar rămase cu privirea ațintită asupra solistei. M-a acuzat că sunt lesbiană și a zis că Brett este iubita mea. Se opri, așteptând să vadă ce răspunde. Când acesta nu zise nimic, continuă: Totul a început în a treia zi de repetiții. Nimic direct sau clar; a fost doar felul în care mi se adresa, felul în care se referea la Brett. Din nou se opri, așteptându-l să spună ceva și din nou nu primi nici un răspuns. Înainte să se încheie prima săptămână, eu

i-am spus ceva care a degenerat într-o ceartă și la sfârșit mi-a zis că avea de gând să-i scrie soțului meu. Se opri ca să se corecteze. Fostului meu soț. Așteptă să vadă ce efect aveau cuvintele ei asupra lui Brunetti.

Curios, acesta întrebă :

— De ce-ar fi făcut asta ?

— Soțul meu este spaniol. Dar divorțul s-a petrecut în Italia. Tot aici s-a dat și hotărârea prin care mi s-a acordat custodia copiilor. Dacă soțul meu ar veni cu o acuzație de genul ăsta în această țară... Își coborî vocea, lăsând să se vadă clar care i-ar fi fost șansele să păstreze copiii.

— Și copiii? întrebă el.

Clătină din cap încurcată, neînțelegând întrebarea.

— Copiii. Unde sunt ?

— La școală, unde și trebuie să fie. Locuim la Milano și ei merg la școală acolo. Nu cred că este corect să îi târăsc după mine peste tot pe unde cânt.

Se apropie de el, apoi se așeză la capătul sofalei. Când Brunetti aruncă o privire spre prietena ei, văzu că stătea cu fața întoarsă, uitându-se în depărtare la clopotniță, de parcă ce se discuta nu o privea câtuși de puțin.

Nimeni nu rosti nici o vorbă multă vreme. Brunetti se gândea la ceea ce i se spusese și se întreba dacă nu cumva acesta era motivul pentru care luase distanță instinctiv față de americană. El și Paola aveau destui prieteni de diverse orientări sexuale încât să creadă că nu ăsta era motivul, chiar dacă acuzația era adevărată.

— Ei bine, spuse în cele din urmă solista.

— Ei bine ce? întrebă el.

— Nu mă întrebați dacă e adevărat ?

El ignoră întrebarea, clătinând din cap.

— E irelevant dacă e adevărat sau nu. Tot ce contează e dacă ar fi dus până la capăt amenințarea că-i va spune soțului dumneavoastră.

Brett Lynch se întorsese cu fața la el și-l măsură din priviri. Când vorbi, vocea îi suna calmă :

— Ar fi făcut-o. Toți cei care îl știau bine ar fi spus asta. Iar soțul Flaviei e dispus să mute munții din loc ca să capete custodia copiilor. Când îi rosti numele prietenei sale, îi aruncă o privire și pentru o clipă se uitară țintă una la cealaltă. Se așeză la locul ei, își vârî mâinile în buzunare și-și întinse picioarele în față.

Brunetti o studia. Oare cizmele lucioase, luxul neglijent al apartamentului erau cele care îl făceau să aibă ceva împotriva ei? Încercă să-și limpezească mintea, să o vadă ca prima dată, o femeie în jur de treizeci de ani care îi oferise ospitalitatea și care acum părea să îi ofere și încrederea ei. Spre deosebire de șefa ei – dacă asta era Petrelli pentru ea – nu se deranja să facă gesturi teatrale sau să încerce în vreun fel să-și scoată în evidență frumusețea dură, anglosaxonă a chipului.

Observă că șuvițele părului ei frumos tăiat erau umede la ceafă, ca și cum nu ieșise de mult timp de la duș sau din baie. Întorcându-se spre Flavia Petrelli, se gândi că și ea avea aerul că tocmai ieșise din baie. Se trezi deodată prins într-o fantezie erotică în care cele două femei erau goale, înlănțuite sub duș, cu sânii împingându-se unii într-alții și rămase uimit de violența cu care îl excita această fantezie. Oh, Doamne, cât de bine fusese la Napoli, unde doar îmbrânceai și dădeai cu piciorul.

Americanca îl trezi din visare întrebându-l:

— Asta înseamnă că sunteți de părere că Flavia a făcut asta? Sau eu?

— E mult prea devreme pentru o asemenea discuție, spuse el, deși nu era deloc adevărat. E mult prea devreme ca să vorbim despre suspecti.

— Dar nu e prea devreme să vorbim despre motiv, spuse solista.

— Nu, nu e, se arătă el de acord. Nu mai era nevoie să-i sublinieze că ea avea unul.

— Presupun că asta înseamnă că și eu am avut unul, adăugă prietena ei – o declarație de dragoste

de o ciudățenie nemiintâlnită de Brunetti până atunci. Sau de prietenie? Sau de loialitate față de patron? Și lumea zicea că italienii sunt complicați.

Se hotărî să tragă de timp.

— După cum am mai spus, e prea devreme ca să vorbim de suspecti. Se decise să schimbe subiectul. Cât timp veți mai fi în oraș, *signora*?

— Până se încheie spectacolele, spuse ea. Asta înseamnă încă două săptămâni. Până la sfârșitul lunii. Totuși aș vrea să mă duc la Milano în weekenduri.

Deși era formulată ca o afirmație, era clar că îi cerea permisiunea. El încuviință din cap, sugerându-i atât că a înțeles, cât și că avea permisiunea poliției să facă acest lucru.

Ea continuă:

— După aceea, nu știu. Nu am alte obligații până... Se opri, uitându-se la prietena ei, care răspunse imediat:

— Covent Garden, pe cinci ianuarie.

— Și veți fi în Italia până atunci? întrebă el.

— Desigur. Ori aici, ori la Milano.

— Și dumneavoastră, domnișoară Lynch? întrebă el, întorcându-se spre ea.

Îl privi calmă, la fel de calmă cum îi și răspunse.

— Am să fiu și eu la Milano. Deși nu mai era necesar, adăugă: Cu Flavia.

Își scoase atunci agenda din buzunar și întrebă dacă puteau să îi dea și adresa de la Milano. Flavia Petrelli i-o dădu și, fără să i se ceară, îi dădu și numărul de telefon. Le notă pe amândouă, puse agenda la loc în buzunar și se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc amândurora pentru timpul acordat, spuse el politicos.

— Veți mai dori să vorbiți cu mine? întrebă solista.

— Asta depinde de ce îmi vor spune alții, răspunse Brunetti, regretând amenințarea, dar nu și sinceritatea vorbelor. Percepând numai amenințarea, ea își luă partitura și o deschise, așezându-și-o în poală. Brunetti încetase să mai prezinte interes pentru ea.